

Küzdelem a betegség ellen

Történeti megjegyzés. - "Testvéreink általánosan mind nagyobb érdeklődéssel foglalkoztak az egészségügyi tárgyakkal", írta White Jakab testvér 1864. dec. 13-án a "Review" vezércikkében, "ezért iratokat kell kezükbe adni, melyek jelenlegi szükségleteinek megfelelnek, olyan árban, hogy azokat a legszegényebbek is megvehessék." Bejelentette egy röpirat sorozat kiadását ezen általános cím alatt: "Health, or How to live", Egészség, vagy hogyan éljünk. {LS 167.1}

Az a szilárd meggyőződés, mely a White testvéreket, a röpiratban tárgyalt reformok fontosságát illeti, áthatotta a "Review" 1825. jan. 25-i számában, mely az első röpirat megjelenését közölte, a következő módon jutott kifejezésre: {LS 167.2}

"Minden testvérünk figyelmét felhívjuk a művekre, melyeket különös gondossággal írtak életmódunk reformjának e szükséges tárgyáról és amennyire meg tudjuk ítélni ez a műben Isten népe közt állandósulni fog, hogy az végül is az elválózásra elkészüljön." {LS 167.3}

Ez az irat sorozat az 1865-ös év első öt hónapjában elkészült. Ezek az egészségügyi röpiratok, szám szerint hat, White testvérnő cikkei tartalmazta az "Egészség és okai"-ról és más hasonló tárgyokról, valamint különböző orvosok irataiból vett kivonatokat és azoknak cikkei, akiket az egészségügyi reform alapjai érdekeltek. Higiénikus főzési tanácsokkal, valamint a vízgyógyomódra utalásokkal is foglalkoztak ezen iratok, továbbá az alkohol, dohány, tea, kávé, fűszerek és más izgató és kábítószerek káros hatását is hangsúlyozták. {LS 167.4}

Az 1864-65-ös tél a nagy erőfeszítések és próbák ideje volt. Mialatt White testvér feleségével az egészségügyi és mértékletességi iratok elterjesztésével foglalkozott, szükségesnek tartotta, hogy azokért a szombatünnepelőkért munkálkodjék, akiket az Úr munkájára elhívott. Ez a munka sok gonddal és nagy nyugtalansággal járt és nagyrészt az ő közreműködését követelte és így fizikai erejét túlságosan igénybevette. Az 1865 májusában tartott generálkonferencia vezetése fokozta kimerülését. {LS 167.5}

Az írás és a nyilvános munka fáradtsága és az egész művel összeköttetésben levő sokféle szükséglettel való törődés után sem pihenhettek a White testvér és felesége. Rögtön a konferencia után Iowa és Wisconsinba hívták őket, hol sokat vesződhettek. A Michiganbe való visszatérésük után White testvér nemsokára részleges bénulást kapott. E csapásról és az ösztönzésről, a "Review" adott hírt 1866. febr. 27-i számában és ennek egy részét tartalmazza ez a fejezet. {LS 168.1}

WHITE JAKAB TESTVÉR BETEGSÉGE

Egy reggel, mikor a reggeli előtti szokásos sétánkat tettük, beléptünk Lunts testvér kertjébe és mialatt férjem egy tengeri kalász felnyitásával foglalatoskodott különös zajt hallottam. Mikor felnéztem, arca kipirult és jobb karja élettelenül csüngött. Jobb karját képtelen volt felemelni, izmai nem engedelmességek akaratainak. {LS 168.2}

A házban segítettem, azonban nem tudott hozzám szólni míg e szavakat: "Imádkozz! Imádkozz!" érthetően ki nem ejtette. Térdeinkre hulltunk és az Úrhoz kiáltottunk, ki mindig megsegített bennünket a szükség idején. {LS 168.3}

Férjem és én annak szükségét éreztük, hogy Isten közelebb jöjjön hozzánk és mikor vallomások és imák által közeledtünk Istenhez, azt a boldog biztosítékot nyertük, hogy ő is közeledett hozzánk. Értékesek, rendkívül értékesek voltak Istennel való összeköttetésünk ezen órái. {LS 169.1}

A csapás utáni öt hetet otthonunkban töltöttük. Mennyei Atyánk nem találta helyesnek, hogy imáink meghallgatásaképp férjemet rögtön meggyógyítsa, noha ő igen közel jött hozzánk, hogy megvigasztaljon és Szentlelke által támogasson. {LS 169.2}

TARTÓZKODÁSUNK DANSWILLE-BEN /N.Y./

A víz alkalmazásában, mint Isten által adott gyógyszerben bízunk, de az orvoságokhoz nem volt bizalmunk. Saját életerőm annyira kimerült, hogy férjemnél a vízgyógykezeléseket meg sem kísérelhettem és éreztük, hogy talán kötelességünk őt Danswille-be vinni, ahol pihenhet és egy gyakorlott vízgyógyász orvos kezelheti. Nem mertük saját véleményünket követni, hanem az Úrtól kértünk tanácsot és a dolog imádkozó lelkülettel való megvizsgálása után elhatároztuk, hogy megyünk. Férjem az utazást jól bírta. {LS 169.3}

Kb. 3 hónapig maradtunk Danswille-ben. Az intézethez közel béreltünk szobákat és így mindketten kimehettünk és sokat tartózkodtunk a szabadban. Mindennap kezelésre mentünk kivéve a szombatot és a hét első napját. {LS 169.4}

Egyesek azt hitték, mikor Danswille-be mentünk orvosi kezelésre, hogy feladtuk hitünket, hogy az Úr imáink meghallgatásaképpen férjemet ismét meggyógyítja. Nem így volt. Miközben nem vetettük meg a nekünk juttatott eszközöket, melyeket Isten adott az egészség helyreállítására, éreztük, hogy Isten mindenk felett való és ő, ki a gyógyeszközöket teremtette, kívánja, hogy azokat használjuk fel, hogy leromlott szervezetünk erőit ismét visszanyerjük. Hittük, hogy Isten egészségünk helyreállításáért való törekvéseinket megáldja. {LS 169.5}

AZ IMA ÉS AZ ÁLDÁS IDEJE

Háromszor naponta együtt imádkoztunk, hogy az Úr gyógyítsa meg férjemet és hogy ajándékozzon meg kegyelmével, hogy szenvedéseinkben kitartsunk. Az imának az ideje nagyon értékes volt. Szívünk gyakran kimondhatatlan hálával telt meg, hogy szenvedéseinkben Mennyei Atyánk mellettünk áll, akiben minden félelem nélkül bízhatunk. {LS 170.1}

1865. dec. 3-án férjem az éjszakát nyugtalanul szenvedve töltötte. Szokásom szerint ott imádkoztam ágya mellett, az Úr azonban nem adott enyhülést. Férjemet belső nyugtalanság gyötörte. Azt hitte, hogy meghal. Azt mondta, hogy nem fél a haláltól. {LS 170.2}

Egész bensőmet megragadta e dolog. Egy pillanatig sem hittem, hogy férjem meghal. De hogyan lehetne hitet önteni belé? Kértem Istent, hogy vezessen és ne engedje, hogy hamis irányba menjek, hanem adjon bölcsességet, hogy a helyes úton haladjak. Minél komolyabban imádkoztam, annál nagyobb lett a meggyőződésem, hogy férjemet a testvérek közé kell vinnem, ha utána vissza is kellene jönnünk Danswille-be. {LS 170.3}

Reggel, mikor Dr. Lay belépett, így szóltam hozzá, ha férjem állapota két vagy három héten belül nem javul hazaviszem őt. Azt válaszolta: Nem tudja hazavinni őt, nem bír ki ilyen utazást. Így feleltem: Elmegyek, férjemet hitben magammal viszem. Istenben bízva első úti célom Rochester, hol pár napot töltöttünk, azután Detroitba utaztunk, ha szükséges itt is pihenünk pár napig és azután Battle Creekbe megyünk. {LS 170.4}

Most értesült először férjem szándékaimról. Nem szólt egy szót sem. Aznap este becsomagoltuk bőröndjeinket és másnap reggel már utaztunk. Férjem kényelmesen utazott. {LS 171.1}

Azalatt a három hét alatt, míg Rochesterben tartózkodtunk többnyire imádkoztunk. Férjem az javasolta, hogy hívjuk meg I. R. Andrews testvért Maine-ből, Linsay testvéreket Olecottból és egyeseket Rooseweltből, hogy ezek kinek hitük van Istenben és kötelességüknek érzik, hogy jöjjenek, imádkozzanak érte. Ezek a barátok eljöttek a hívásra és tíz napon az imádkozás nagyon komoly idejét éltük át. Mindenki gazdag áldást nyert, aki ezeken az imákon részt vett. A mennyei kegyelem gyakran annyira felüdített minket, hogy azt mondhattuk: "Edényem színültig megtelt." Sírtunk és dicsértük Istent az ő gazdag üdvéért. {LS 171.2}

Azoknak kik Rooseweltből jöttek nemsokára visszakellett térni otthonukba. Andrews testvér és Kinsay testvérnő ott maradt. Folytattuk komoly könyörgéseinket. A sötétség hatalmai ellen harcoltunk. Néha férjem remegő hite megragadta Isten ígéreteit és ilyenkor édes és értékes győzelmet arattunk. {LS 171.3}

Karácsony este, mikor Isten előtt alázatosan leborultunk és komolyan könyörögtünk szabadításáért, a menny dicsősége ránk áradt és Isten dicsőségének egy látomása vett körül. Úgy tűnt fel nekem, mintha a földről

gyorsan az égbe vittek volna, hol minden egészséges szép és dicső volt. Tökéletesen dallamos zenét hallottam. Egy ideig ezt a jelenetet szemlélhettem, mielőtt figyelmemet e sötét világra felhívták. Ezután a világba végbemenő eseményekre lettem figyelmes. Majd férjemet illetően is bátorítót láttam. {LS 171.4}

A körülmények nem voltak kedvezőek a battle creeki utazás megkezdésére, de szilárdan elhatároztam, hogy megyünk. {LS 172.1}

Utunk szerencsés volt. Mikor vonatunk Battle Creekbe érkezett, több hú testvér várt ránk, kik készségesen felvettek bennünket. Férjem egész éjszaka jól pihent. Következő szombaton bár gyenge volt elment a gyülekezetbe, hol háromnegyed óráig beszélt. Este résztvettünk az úrvacsorán is. Az megerősítette akkor, mikor hitben előre jutott. {LS 172.2}

Férjem hosszú betegsége súlyos csapás volt nem csak nekem és gyerekeimnek, hanem Isten művének is. A gyülekezet nélkülözte a férjem és az én munkámat. Sátán diadalmaskodott mikor az igazság művét így akadályozta, de Istené a dicsőség, nem pusztíthatott el bennünket. Mivel tizenöt hónapig minden munkától hátráltatva voltunk, ismét együttesen kimentünk a területre, hogy a gyülekezetben munkálkodjunk. {LS 172.3}